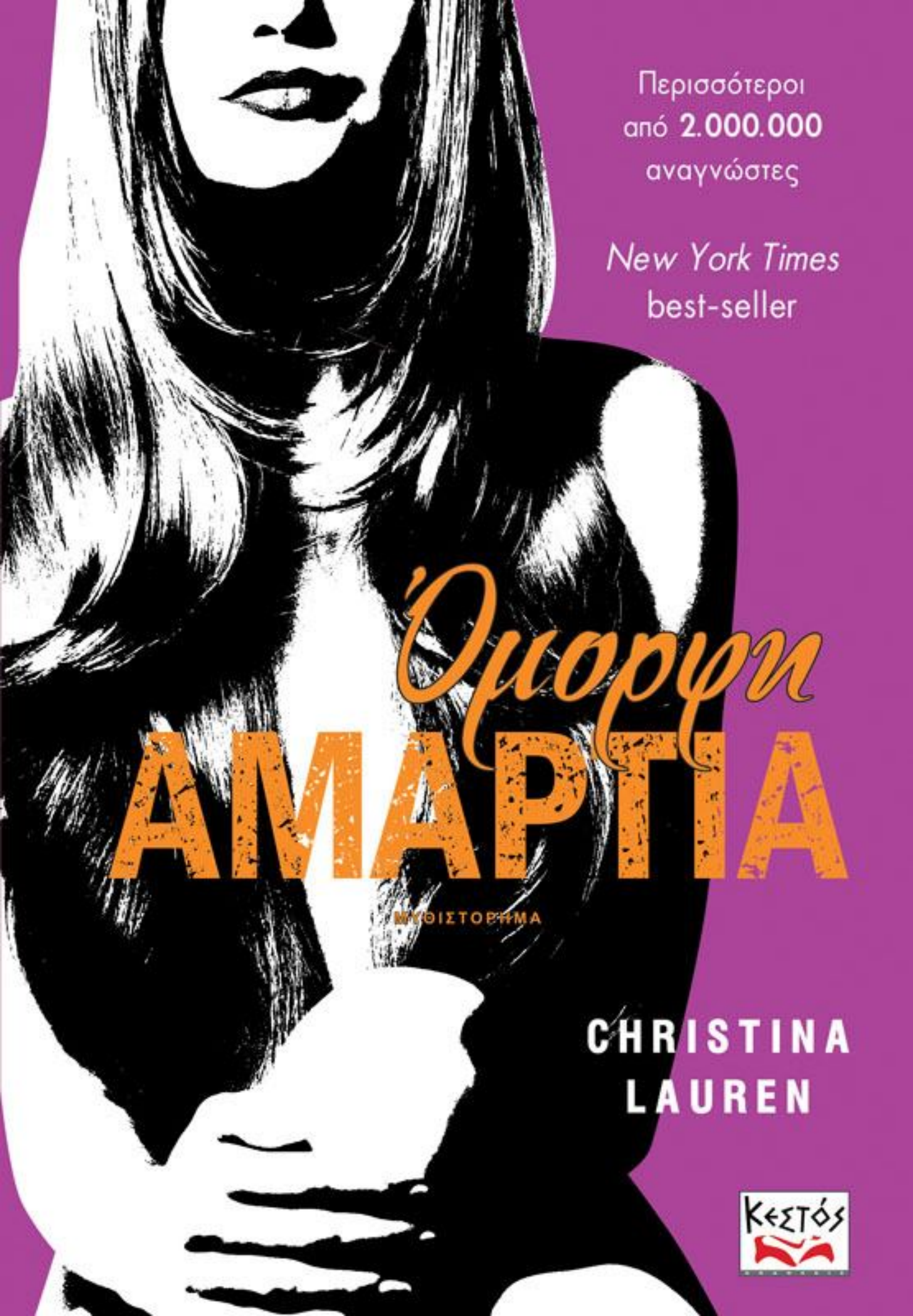

Περισσότεροι
από 2.000.000
αναγνώστες

New York Times
best-seller

Όμορφη
ΑΜΑΡΤΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

**CHRISTINA
LAUREN**

ΕΝΑ

Μπένετ Ράιαν

«Η πιο έξυπνη κίνηση που έκανα ποτέ ήταν το ότι ζήτησα απ' τον Μαξ Στέλαρ να με βοηθήσει να οργανώσω το μπάτσελορ πάρτι σου.»

Κοίταξα τον αδερφό μου, τον Χένρι. Τα λόγια του είχαν ακουστεί σχεδόν τραγουδιστά. Καθόταν αναπαυτικά στη δερμάτινη πολυθρόνα του, με ένα ποτήρι βότκα με τόνικ στο χέρι. Είχε επιστρέψει από μια μυστική «σύσκεψη» σε κάποιο κρυφό δωμάτιο. Δεν είχα ξαναδεί άνθρωπο να χαμογελάει τόσο πλατιά μα και πονηρά. Όλη την ώρα που μιλούσε, δεν με κοίταζε. Παρακολουθούσε τρεις πανέμορφες κοπέλες να χορεύουν πάνω στη σκηνή και να κάνουν στριπτίζ με αργό, αισθησιακό ρυθμό. «Να το θυμηθώ την επόμενη φορά», ψιθύρισε φέρνοντας το ποτήρι στα χείλη του.

«Δεν σκοπεύω να ξαναπαντρευτώ», είπα.

«Εδώ που τα λέμε...» Ο Γουίλ Σάμερ, κολλητός φίλος και συνεργάτης του Μαξ, έσκυψε μπροστά και αντάλλαξε ένα βλέμμα με τον Χένρι. «Ειδικά εσύ πιθανόν να χρειαστείς ένα δεύτερο μπάτσελορ πάρτι, αν η δικιά σου μάθει για τα παιχνιδάκια των χορευτριών εδώ μέσα. Φαίνεται ότι

δεν περιορίζονται μόνο σε κάποια κουνήματα καβάλα στους θαμώνες...»

Με μια απορριπτική χειρονομία ο Χένρι είπε: «Ήταν απλώς ένας χορός από μια κοπέλα καθισμένη επάνω μου.» Κι ύστερα μου χαμογέλασε κλείνοντάς μου το μάτι. «Ένας πολύ καλός χορός στα γόνατα, για να ακριβολογούμε...»

«Είχε αίσιο τέλος;...» ρώτησα πειράζοντάς τον, αλλά και νιώθοντας κάπως ενοχλημένος.

Ο Χένρι κούνησε αρνητικά το κεφάλι και γελώντας ήπιε άλλη μια γουλιά απ' το ποτό του. «Δεν ήταν τόσο καλός, Μπεν.»

Αναστέναξα με ανακούφιση. Ήξερα τον αδερφό μου αρκετά καλά και πίστευα ότι δεν θα απατούσε ποτέ τη γυναίκα του, τη Μίνα, αλλά παρ' όλα αυτά η ηθική του φлέρταρε, πολύ περισσότερο απ' ό,τι εγώ, με την άποψη «δεν μπορεί κανείς να πληγωθεί από κάτι που δεν γνωρίζει.»

Με τη Χλόη θα παντρευόμασταν τον Ιούνιο, ωστόσο το μόνο Σαββατοκύριακο που μπορούσαμε να αποδράσουμε ο Χένρι, ο Γουίλ κι εγώ για το μπάτσελορ πάρτι ήταν το δεύτερο Σαββατοκύριακο του Φεβρουαρίου. Και οι τέσσερις είχαμε φανταστεί ότι θα έπρεπε κατά κάποιον τρόπο να δωροδοκήσουμε τις γυναίκες μας για να μας αφήσουν να πάμε στο Λας Βέγκας για ένα Σαββατοκύριακο μόνο για άντρες την Ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου, αλλά, ως συνήθως, μας εξέπληξαν: δεν είχαν φέρει καμία αντίρρηση και απλώς είχαν προγραμματίσει για τις ίδιες ένα διήμερο ταξίδι στο Κάτσκιλ, το βουνό στα βόρεια της Νέας Υόρκης.

Ο Μαξ είχε επιλέξει ένα κλαμπ πολυτελείας για να ξεκινήσουμε αυτό το Σαββατοκύριακο της ακολασίας. Δεν ήταν από τα μέρη που θα μπορούσαμε να είχαμε βρει τυχαία με μια αναζήτηση στο ίντερνετ ή περπατώντας στην κεντρική λεωφόρο του Λας Βέγκας. Για να ακριβολογούμε, εκ πρώτης όψεως, το Μπλακ Χαρτ δεν έλεγε και πολλά πράγματα. Ήταν κρυμμένο σ' ένα καθ' όλα νόμιμο κτίριο με γραφεία, δύο τετράγωνα πιο πέρα από την πολύβουη κεντρική λεωφόρο. Μέσα όμως –αν περνούσε κανείς από τρεις κλειδωμένες πόρτες και δύο φουσκωτούς, στο μέγεθος του διαμερίσματός μου στη Νέα Υόρκη, και έφτανε στα άδυστα του κτιρίου– το κλαμπ ήταν κυριλέ και, όπου κι αν έστρεφες το βλέμμα σου, το σεξ ήταν μπροστά σου.

Ο τεράστιος κύριος χώρος είχε διάφορες υπερυψωμένες εξέδρες και σε καθεμία απ' αυτές λικνιζόταν μια χορεύτρια που φορούσε αστραφτερό, ασημί κιλοτάκι. Υπήρχαν τέσσερα μπαρ από μαύρο μάρμαρο, ένα σε κάθε γωνία, και το καθένα ειδικευόταν σε διαφορετικό είδος ποτού. Με τον Χένρι είχαμε προτιμήσει το μπαρ της βότκας όπου τσιμπολογούσαμε και λίγο χαβιάρι, σολομό και *μπλινί*. Ο Μαξ και ο Γουίλ είχαν πάει σφαίρα στο μπαρ με το ουίσκι. Τα άλλα δύο μπαρ σέρβιραν μια ποικιλία κρασιών ή λικέρ.

Τα έπιπλα ήταν ντυμένα με ένα σικάτο σκούρο δέρμα. Ήταν απίστευτα μαλακό και κάθε πολυθρόνα μπορούσε να χωρέσει δύο... σε περίπτωση που κάποιος από εμάς δεχόταν τις «προσφορές» από την πίστα για ιδιωτικό χορό. Σερβιτόρες που φορούσαν μπικίνι από λάτεξ ή απολύτως τίποτα περιέφεραν δίσκους με ποτά. Η δική μας σερβιτόρα, η Τζία, είχε ξεκινήσει τη βραδιά με μια δαντελωτή

κόκκινη πουκαμίσσα και ασορτί κιλοτάκι, ενώ κομφά κοσμήματα στόλιζαν τα μαλλιά, τα αυτιά και τον λαιμό της. Κάθε φορά όμως που ερχόταν να δει αν χρειαζόμαστε κάτι, βλέπαμε ότι είχε απαλλαγεί και από κάποιο κομμάτι της ενδυμασίας της.

Δεν σύχναζα τακτικά σε τέτοια μέρη, αλλά ακόμα κι εγώ καταλάβαινα ότι δεν επρόκειτο για κάποιο στριπτιζάδικο της σειράς. Ήταν εντυπωσιακό.

«Το ερώτημα είναι», είπε ο Χένρι, διακόπτοντας τις σκέψεις μου, «πότε θα απολαύσει ο μέλλων γαμπρός έναν χορό από μια χορεύτρια που θα του κάνει διάφορα παιχνίδια καθισμένη επάνω του.»

Όλοι γύρω μου άρχισαν να με παρακινούν, εγώ όμως ήδη κουνούσα αρνητικά το κεφάλι. «Μπα, δεν θα πάρω. Οι χοροί αυτοί δεν είναι το φόρτε μου.»

«Πώς γίνεται να μην είναι το φόρτε σου μια άγνωστη και απίστευτα σέξι κοπέλα που χορεύει καθισμένη επάνω σου;» ρώτησε ο Χένρι και τα γουρλωμένα μάτια του ήταν γεμάτα δυσπιστία. Με τον αδερφό μου ποτέ δεν είχαμε επισκεφθεί τέτοιου είδους κλαμπ σε κανένα από τα επαγγελματικά μας ταξίδια. Νομίζω ότι η έκπληξη που ένιωθα για τον δικό του ενθουσιασμό ήταν αντίστοιχη της δικής του έκπληξης για τη δική μου αποστροφή. «Καλά, δεν κυλάει ζεστό αίμα στις φλέβες σου;»

Έγνεψα καταφατικά. «Πολύ ζεστό. Μάλλον γι' αυτό δεν μου αρέσουν.»

«Μαλακίες!» είπε ο Μαξ αφήνοντας το ποτό του στο τραπέζι και γνέφοντας σε κάποιον που καθόταν στην απέναντι σκοτεινή γωνιά του μπαρ. «Αυτή είναι η πρώτη βρα-

διά του τελευταίου εργένικου Σαββατοκύριακού σου κι έ-
νας πριβέ χορός επιβάλλεται.»

«Όσο κι αν σας φαίνεται περίεργο, εγώ συμφωνώ με
τον Μπένετ», είπε ο Γουίλ. «Αυτοί οι χοροί από άγνωστες
κοπέλες είναι μάλλον απαίσιοι. Πού πρέπει να βάλεις τα
χέρια σου; Πού να κοιτάξεις; Δεν είναι όπως με μια ερωμέ-
νη –παραείναι απρόσωπο.»

Ενώ ο Χένρι επέμενε ότι ο Γουίλ προφανώς δεν είχε
απολαύσει ποτέ έναν καλό πριβέ χορό, ο Μαξ σηκώθηκε
όρθιος για να μιλήσει σ' έναν άντρα που έδειχνε σαν να
έχει ξεφυτρώσει από το πουθενά δίπλα στο τραπέζι μας.
Ήταν πιο κοντός από τον Μαξ –πράγμα καθόλου ασυνή-
θιστο– με γκρίζους κροτάφους. Το πρόσωπο και τα μάτια
του απέπνεαν μια ηρεμία που έδειχνε ότι είχε κάνει πολλά
στη ζωή του και είχε δει ακόμα περισσότερα. Φορούσε ένα
πολύ ωραίο μαύρο κοστούμι και τα σφιγμένα χείλη του
σχημάτιζαν μια λεπτή γραμμή. Κατάλαβα ότι πρέπει να
ήταν ο περίφημος Τζόνι Φρεντς, τον οποίο είχε αναφέρει ο
Μαξ στη διάρκεια της πτήσης μας.

Παρ' όλο που υπέθετα ότι κουβέντιαζαν για το πώς θα
μου έφερναν μια χορεύτρια, είδα τον Τζόνι να ψιθυρίζει
κάτι και τον Μαξ να γυρίζει τα μάτια προς τον τοίχο, κάπως
συνοφρυωμένος. Είναι μετρημένες στα δάχτυλα του ενός
χεριού οι φορές που έχω δει τον Μαξ να μην είναι χαλα-
ρός, γι' αυτό και έσκυψα μπροστά προσπαθώντας να κα-
ταλάβω τι έτρεχε. Ο Χένρι και ο Γουίλ ήταν στον κόσμο
τους, έχοντας στρέψει ξανά την προσοχή τους στις γυμνές
πλέον χορεύτριες πάνω στη σκηνή. Τελικά οι ώμοι του
Μαξ χαλάρωσαν, σαν να είχε βγάλει κάποιο συμπέρασμα

και χαμογέλασε στον Τζόνι μурμουρίζοντας: «Ευχαριστώ, φίλε.»

Δίνοντας ένα απαλό χτύπημα στον ώμο του Μαξ, ο Τζόνι απομακρύνθηκε. Ο Μαξ επέστρεψε στο κάθισμά του και πήρε ξανά το ποτό του. Έδειξα με το πιγούνι μου προς την πόρτα όπου είχε εξαφανιστεί ο Τζόνι πίσω από μια μαύρη κουρτίνα. «Τι τρέχει;»

«Αυτό που τρέχει», είπε ο Μαξ, «έχει να κάνει με το δωμάτιο που ετοιμάζεται για σένα.»

«Για μένα;» πίεσα με την παλάμη μου το στήθος μου κουνώντας το κεφάλι. «Για άλλη μια φορά σου λέω, Μαξ, δεν θέλω.»

«Ναι, καλά τώρα...»

«Μιλάς σοβαρά;»

«Φυσικά και μιλάω σοβαρά. Ο Τζόνι μού είπε ότι πρέπει να διασχίσεις εκείνον τον διάδρομο» —ο Μαξ έδειξε προς μια άλλη πόρτα, όχι εκείνη απ' όπου είχε εξαφανιστεί ο φίλος του— «και να προχωρήσεις προς τον Ποσειδώνα.»

Άφησα ένα βογκητό και ξάπλωσα πίσω στην πολυθρόνα μου. Παρότι αυτό το κλαμπ έδειχνε να είναι το κορυφαίο στην κατηγορία του σ' αυτή την πόλη —ίσως και σε οποιαδήποτε πόλη— αν έφτιαχνα μια λίστα με τα πράγματα που ήθελα να κάνω απόψε, ένας τέτοιος πριβέ χορός από μια άγνωστη χορεύτρια του Λας Βέγκας πρέπει να βρισκόταν το πολύ μια-δυο θέσεις παραπάνω από το να φάω μπαγιάτικο σουσι και να πάθω δηλητηρίαση.

«Λοιπόν, άντε τράβα σ' εκείνον τον διάδρομο σαν σωστός άντρας και απόλαυσε ένα κορίτσι να τρίβεται πάνω στο καυλί σου χορεύοντας για πάρτη σου.» Ο Μαξ με κοί-

ταξε μισοκλείνοντας τα μάτια. «Θα κόψεις επιτέλους τις μαλακίες και τη μουρμούρα; Είναι το τελευταίο *εργένικο Σαββατοκύριακό* σου, γαμώτο! Φέρσου σαν άντρας, τουλάχιστον σαν τον άντρα που ήσουν κάποτε.»

Τον περιεργάστηκα και αναρωτιόμουν γιατί ο ίδιος έμενε κολλημένος στην καρέκλα του, ενώ είχε λυσσάξει να με σηκώσει απ' τη δική μου. «Δεν σου πρότεινε ο Τζόνι να επισκεφθείς κι εσύ κανένα δωμάτιο; Για σένα δεν έχει πριβέ χορό;»

Εκείνος γέλασε φέρνοντας το ποτήρι με το ουίσκι στα χείλη του και ψιθύρισε: «Ένας χορός είναι, Μπεν. Διάολε, δεν σε στέλνουμε και στον οδοντίατρο...»

«Είσαι μαλάκας!» Σήκωσα το ποτήρι μου και κοίταξα το παχύρρευστο διάφανο υγρό. Όταν ήρθα εδώ, ήξερα ότι θα υπήρχαν γυναίκες και ποτά και ίσως κάποιες δραστηριότητες που θα κινούνταν στα όρια της νομιμότητας, η αλήθεια όμως ήταν ότι το ήξερε και η Χλόη. Μου είχε πει να περάσω καλά και δεν είχα δει στο βλέμμα της την παραμικρή σκιά ανησυχίας ή καχυποψίας. Εξάλλου δεν υπήρχε κανένας λόγος.

Έφερα στα χείλη το ποτό μου, το κατέβασα μονορούφι και ψιθύρισα: «Δεν γαμιέται...» Σηκώθηκα και προχώρησα προς τον διάδρομο. Τα υπόλοιπα μέλη της παρέας είχαν, παραδόξως, τη διακριτικότητα να μην αρχίσουν τις ζητωκραυγές, όμως ένιωθα τα βλέμματά τους καρφωμένα στην πλάτη μου καθώς προχωρούσα προς τον διάδρομο που βρισκόταν αριστερά από την κεντρική σκηνή.

Μόλις πέρασα το κατώφλι, το χρώμα του χαλιού άλλαξε από μαύρο σε βαθύ μπλε ρουά και ο χώρος έδειχνε ακόμα

πιο σκοτεινός από την κύρια αίθουσα. Οι τοίχοι είχαν την ίδια βελούδινη μαύρη απόχρωση και τα μικροσκοπικά κρυστάλλινα φώτα στον τοίχο φώτιζαν αχνά τον δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσω. Στη μία πλευρά του διαδρόμου υπήρχαν πόρτες που είχαν επάνω τους ονόματα πλανητών: Ερμής, Αφροδίτη, Γη... Στο τέλος του διαδρόμου, μπροστά στην πόρτα που έγραφε Ποσειδώνας, δίστασα λίγο. Άραγε ήταν ήδη μέσα εκεί κάποια κοπέλα; Θα υπήρχε για μένα μια πολυθρόνα ή, ακόμα χειρότερα, ένα *κρεβάτι*;

Η πόρτα ήταν περίτεχνα στολισμένη και βαριά, σαν να προερχόταν από κάποιο κάστρο ή, διάολε, από κάποιο σκοτεινό υπόγειο μπουντρούμι σεξουαλικών βασανιστηρίων. *Μαλάκα Μαξ*. Καθώς γύριζα το πόμολο, ένιωσα ένα ρίγος. Αναστέναξα με ανακούφιση όταν διαπίστωσα ότι δεν υπήρχε κανένας σιδερένιος σταυρός ούτε χειροπέδες και ότι καμία κοπέλα δεν βρισκόταν ήδη εκεί. Μόνο μια μεγάλη πολυθρόνα με ένα μικρό ασημένιο κουτί ακουμπισμένο στο κέντρο της. Πάνω στο κουτί, δεμένη με μεταξωτή κόκκινη κορδέλα, μια λευκή κάρτα έγραφε με πεντακάθαρα γράμματα *Μπένετ Ράιαν*.

Τέλεια. Η Άγνωστη Χορεύτρια του Λας Βέγκας μπορεί να ήξερε ήδη το όνομά μου, διάολε.

Μέσα στο κουτί υπήρχε ένα μαύρο σατέν μαντίλι με δεμένες τις δύο άκρες του μεταξύ τους και μια ασημένια κάρτα από χοντρό χαρτόνι που έγραφε με μαύρο μελάνι *Φόρεσέ το στα μάτια σου*.

Δηλαδή για έναν *πριβέ* χορό έπρεπε να έχω δεμένα τα μάτια; Τι νόημα είχε; Το γεγονός ότι δεν τον ήθελα σήμερα δεν σήμαινε ότι δεν θυμούνται από το παρελθόν πώς ήταν

οι πριβέ χοροί. Αν δεν είχε αλλάξει η τελετουργία τα τελευταία χρόνια, το όλο θέμα ήταν να κοιτάξεις και να μην αγγίζεις. Διάολε, τι υποτίθεται ότι θα έπρεπε να κάνω αν είχα τα μάτια δεμένα όταν θα ερχόταν η χορεύτρια; Αποκλείεται πάντως να την άγγιζα.

Άφησα το μαντίλι πάνω στην πολυθρόνα, αγνοώντας το, και κοίταξα τον τοίχο. Τα λεπτά περνούσαν κι εγώ ένιωθα ολοένα και πιο σίγουρος ότι δεν υπήρχε καμία μα καμία περίπτωση να δέσω τα μάτια μου μέσα σ' αυτό το δωμάτιο.

Ο εκνευρισμός μου ολοένα και μεγάλωνε, σχεδόν τον άκουγα μέσα μου. Ήταν σαν ένας βρυχηθμός, ένα κύμα, μια φλόγα που έτριζε. Έκλεισα τα μάτια, πήρα τρεις βαθιές ανάσες και κοίταξα πιο προσεκτικά γύρω μου. Οι τοίχοι είχαν ανοιχτό γκρίζο χρώμα και η πολυθρόνα σκούρο μπλε. Το δωμάτιο έμοιαζε περισσότερο με δοκιμαστήριο κάποιου καταστήματος πολυτελείας παρά με έναν χώρο όπου άντρες απολάμβαναν κάτι που υποθέτω ότι ξεπερνούσε κατά πολύ έναν απλό χορό. Χάιδεψα με το χέρι μου το μαλακό δέρμα της πολυθρόνας και εκείνη τη στιγμή πρόσεξα το δεύτερο σημείωμα που ήταν χωμένο κάτω απ' το μεταξωτό μαντίλι μέσα στο κουτί. Έγραφε, με τον ίδιο γραφικό χαρακτήρα και στο ίδιο χοντρό χαρτί:

Φόρα το γαμημένο το μαντίλι, Μπεν! Μην είσαι κότα.

Μαλάκα Μαξ... Ήμουν πραγματικά αναγκασμένος να κάθωμαι εδώ, αιχμάλωτος, μέχρι να δέσω τα μάτια μου για να τελειώνει αυτή η ιστορία; Θυμωμένος, πήρα το μαύρο ύφασμα, το πέρασα πάνω απ' το κεφάλι μου και για μια στιγμή μόνο δίστασα πριν το κατεβάσω μπροστά στα μά-

τια μου. Ήδη σχεδίαζα πώς θα έπαιρνα την εκδίκησή μου απ' τον Μαξ. Με ήξερε περισσότερα χρόνια από οποιονδήποτε άλλο, αν εξαιρέσουμε την οικογένειά μου, και γνώριζε πολύ καλά πόσο μεγάλη σημασία είχαν για μένα η εμπιστοσύνη και ο έλεγχος των καταστάσεων. Και τώρα μου ζητούσε να έρθω σ' αυτό το δωμάτιο και να δέσω τα μάτια μου χωρίς να ξέρω τι θα συμβεί; Ήταν πραγματικά μεγάλο αρχίδι.

Έγειρα πίσω στον τοίχο και περίμενα βυθισμένος σε μια εκνευριστική απομόνωση. Τα αυτιά μου διέκριναν ήχους που δεν είχαν αντιληφθεί ως τότε: την υπόκωφη ρυθμική μουσική από τα άλλα δωμάτια, τον διακριτικό μεταλλικό ήχο από πόρτες που ανοιγόκλειναν. Τότε άκουσα το πόμολο του δικού μου δωματίου να γυρίζει και την πόρτα να ανοίγει με τον απαλό ήχο του ξύλου που γλιστράει πάνω σε χαλί.

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει ξέφρενα.

Μόλις μύρισα το άγνωστο άρωμα, ένιωσα την πλάτη μου να σφίγγεται σαν πέτρα από τη δυσφορία. Δεν γνώριζα τίποτα για την άγνωστη γυναίκα που είχε μπει στο δωμάτιο εκτός από το άρωμά της. Με δαιμόνιζε που δεν μπορούσα να δω τι με περίμενε. Εκείνη έκανε κάτι κοντά στον τοίχο: άκουσα ένα σύρσιμο, ένα διακριτικό κλικ και αμέσως μετά μια απαλή, ρυθμική μουσική πλημμύρισε τον χώρο.

Ζεστά, τρυφερά χέρια με έπιασαν απ' τους καρπούς και ήρεμα, αλλά πολύ επιδέξια, οδήγησαν τα δικά μου χέρια να πέσουν στο πλάι. *Δεν επιτρέπονταν τα αγγίγματα; Κανένα πρόβλημα.*

Καθόμουν ακίνητος καθώς εκείνη ανέβηκε πάνω μου. Η ανάσα της μύριζε κανέλα, τα μπούτια της τρίβονταν στα πόδια μου, τα χέρια της χαϊδεуαν το στήθος μου. Έτσι λοιπόν θα πήγαινε το πράγμα: θα έμενα με τα μάτια δεμένα, εκείνη θα χόρευε πάνω μου κι ύστερα θα μπορούσα να φύγω; Ένιωσα τον εαυτό μου να χαλαρώνει όλο και περισσότερο. Η κοπέλα κουνιόταν πάνω μου, τα μπούτια της τρίβονταν στους μηρούς μου, τα χέρια της χαϊδεуαν το στήθος μου απαλά. Δεν φαινόταν εντελώς παράλογο να έχω δεμένα τα μάτια, μιας και με τα αγγίγματά της ένιωθα αρκετά σημεία του κορμιού της: αν όμως ήμουν από τους άντρες που τους αρέσουν τέτοια κόλπα, θα ήταν πολύ σπαστικό να μου έχουν στερήσει την όρασή μου.

Όμως ο Μαξ ίσως ήξερε ότι μόνο έτσι δεν θα μου ήταν αφόρητη η εμπειρία που μου έκαναν δώρο αυτός και οι άλλοι δύο. Η σκέψη αυτή μείωσε κάπως την επιθυμία μου να του κόψω τ' αρχίδια...

Η χορεύτρια τρίφτηκε με όλο της το κορμί επάνω μου. Οι γοφοί της κινούνταν στον ρυθμό της μουσικής, λικνίζονταν διαγράφοντας μικρούς κύκλους γεμάτους υπονοούμενα. Πιάστηκε από τους ώμους μου για να κρατηθεί, έσκυψε μπροστά κι ένιωσα να χώνει τον κώλο της ανάμεσα στα πόδια μου. Στην ιδέα ότι το μουνί της βρισκόταν τόσο κοντά στον πούτσο μου προσπάθησα, όσο πιο διακριτικά μπορούσα, να τραβηχτώ προς τα πίσω και να βυθίσω το σώμα μου στην πολυθρόνα. Εκείνη σήκωσε ξανά το κορμί της κι ένιωσα το σχήμα των βυζιών της καθώς τριβόταν στο στήθος μου. Η ανάσα της ήταν ζεστή και απαλή στον λαιμό μου και, παρότι δεν ήταν από μόνη της δυσάρεστη,

πολύ γρήγορα με έκανε να νιώσω άβολα. Ο αρχικός μου φόβος ότι θα έπρεπε να την κοιτάξω ή να χαμογελάσω ή να δείχνω ότι βρισκόμουν εδώ με τη θέλησή μου και κόντευα να λιώσω υποχώρησε, και αντί γι' αυτό σκέφτηκα ότι ο χορός δεν γινόταν για κανέναν απ' τους δυο μας. Προφανώς εκείνη το μόνο που αποκόμιζε από όλο αυτό ήταν χρήματα, ενώ εγώ δεν ήμουν καν αναγκασμένος να υποκρίνομαι ότι το απολαμβάνω. Ασυναίσθητα άρχισα να υπολογίζω πόσα λεπτά απέμεναν απ' το κομμάτι. Δεν το ήξερα, αλλά είχα καταλάβει περίπου πώς πήγαινε, και μ' έναν αναστεναγμό ξεφορτώθηκα όση ένταση μου είχε απομείνει καθώς η μουσική άρχισε να οδεύει προς το προβλέσιμο τέλος της. Από πάνω μου, η καημένη η κοπέλα έδειχνε να επιβραδύνει τις κινήσεις της, ενώ τα χέρια της με άγγιξαν στους ώμους.

Όταν το κομμάτι τέλειωσε, ο μοναδικός ήχος που ακουγόταν στο δωμάτιο ήταν η κοφτή ανάσα της χορεύτριας.

Τι θα έκανε τώρα; Θα έφευγε; Μήπως έπρεπε να πω κάτι;

Ένωσα το στομάχι μου να σφίγγεται όταν συνειδητοποίησα με τρόπο ότι ενδεχομένως αυτό ήταν μόνο η αρχή του σόου. Όταν η χορεύτρια έσκυψε μπροστά κι έσυρε τα δόντια της πάνω στο πιγούνι μου, ένωσα την απόλυτη φρίκη.

Και, ξαφνικά... πάγωσα, καθώς ο αρχικός εκνευρισμός μου έδινε τη θέση του σε μια συγκεχυμένη συνειδητοποίηση.

«Χαίρετε, κύριε Ράιαν.» Ένωσα την ανάσα της ζεστή στο αυτί μου. *Η φωνή της με ξάφνιασε, το κορμί μου μαρμάρωσε. Μα τι διάολο συνέβαινε;* Έσφιξα τις γροθιές μου

δίπλα στο σώμα μου. «Θέλω τόσο πολύ να φιλήσω αυτά τα σέξι θυμωμένα χείλη.»

Άνοιξα το στόμα μου για να μιλήσω, αλλά δεν μπόρεσα ν' αρθρώσω λέξη.

Η Χλόη Μιλς, που να με πάρει ο διάολος.

«Εγώ σκίζομαι να σου χορεύω, κι εσένα ούτε καν σου σηκώνεται;» Έσκυψε μπροστά γλείφοντας τον λαιμό μου, χαμήλωσε τα μπούτια της και άρχισε να λικνίζεται πάνω απ' τον πούτσο μου. «Κάπως καλύτερα τώρα...» είπε γελώντας σκανταλιάρικά, έχοντας κολλήσει το στόμα της στον λαιμό μου. *«Έτσι μπράβο...»*

Το μυαλό μου κόντευε να εκραγεί από τα ανάμεικτα συναισθήματα: ανακούφιση και θυμός, ταραχή και ντροπή. Να λοιπόν που η Χλόη ήταν εδώ, στο Λας Βέγκας, και όχι για σκι στο γαμημένο το Κάτσκιλ –και μάλιστα είχε έρθει για να με βρει με δεμένα τα μάτια, ενώ εγώ περίμενα από μια χορεύτρια να μου κάνει ό,τι ακριβώς μου είχε κάνει εκείνη: να χορέψει επάνω μου, να τριφτεί στον πούτσο μου. Για πρώτη φορά όμως κατάφερα να κάνω με τη Χλόη αυτό που μπορούσα να κάνω σε όλες τις επαγγελματικές σχέσεις μου: να *κρύψω την αυθόρμητη αντίδρασή μου μέχρι να τη μεταμορφώσω σε μια αντίδραση που θα ήθελα εγώ να έχω.*

Μέτρησα ως το δέκα και τη ρώτησα: «Όλο αυτό δηλαδή ήταν μια δοκιμασία;»

Έσκυψε ακόμα πιο κοντά μου και με φίλησε στον λοβό του αυτιού. «Όχι.»

Δεν σκόπευα να δικαιολογηθώ γιατί βρισκόμουν στο δωμάτιο. Δεν είχα κάνει κάτι κακό. Κι όμως ένιωθα μέσα

μου να γίνεται μια παράξενη πάλη: αυτό που είχε κάνει για μένα η Χλόη με καύλωνε, αλλά το γεγονός ότι μου την είχε στήσει με εξόργιζε. «Αλίμονό σας, δεσποινίς Μιλς!»

Πίεσε το δάχτυλό της στα χείλη μου κι ύστερα το παγίδευσε ανάμεσα στα στόματά μας με ένα πεταχτό φιλί. «Εγώ απλώς χαίρομαι που είχα δίκιο. Ο Μαξ μού χρωστάει πενήντα δολάρια. Του είχα πει ότι δεν θα σου άρεσε καθόλου η ιδέα να χορέψει επάνω σου μια ξένη. Η απιστία για σένα είναι κόκκινη γραμμή.»

Ξεροκατάπια κι έγνεψα καταφατικά.

«Χρησιμοποίησα όσα κόλπα ήξερα, αλλά *τζίφος*. Ούτε καν που σάλεψε το εργαλείο σου εκεί κάτω. Ελπίζω να μη σου πέρασε ποτέ απ' το μυαλό ότι ίσως ήμουν εγώ, γιατί με μια τέτοια σκέψη –για να πω την αλήθεια– μπορεί και να θιγόμεν λιγάκι.»

Κούνησα το κεφάλι και ψιθύρισα: «Όχι. Το άρωμα με αποπροσανατόλισε εντελώς. Σιχαίνεσαι τις τσίχλες με κανέλα. Κι ούτε μπορούσα να σε δω ή να σ' αγγίξω.»

«Τώρα μπορείς», είπε εκείνη. Σήκωσε τα χέρια μου και τα έφερε πάνω στα γυμνά της μπουτία. Τα ανέβασα ψηλά και ψηλάφισα στο κιλοτάκι της μερικές μικρές αιχμηρές πετρούλες. Μα τι *διάολο φορούσε*; Ήθελα σαν τρελός να βγάλω το μαντίλι απ' τα μάτια μου, επειδή όμως δεν μου το είχε βγάλει εκείνη, υπέθεσα ότι κι αυτό ήταν κάτι ακόμα για το οποίο έπρεπε να περιμένω.

Χαίδεψα τα μπουτία κι ύστερα τις γάμπες της και ξαφνικά δεν υπήρχε τίποτα που να θέλω περισσότερο απ' το να την πηδήξω μέσα σ' εκείνο το δωμάτιο, σ' ένα φιλοπαράνομο κλαμπ του Λας Βέγκας. Με πλημμύρισε μια βαθιά

ανακούφιση επειδή βρισκόταν εκεί μαζί μου η Χλόη κι όχι κάποια άγνωστη που θα μου χόρευε καθισμένη επάνω μου. Η αδρεναλίνη άρχισε να κυλάει ορμητικά στις φλέβες μου. «Εδώ μέσα μπορείτε να με πηδήξετε ελεύθερα, δεσποινίς Μιλς!»

Έσκυψε μπροστά και μου έγλειψε το πιγούνι. «Χμ... Δεν είναι κακή ιδέα. Μήπως θέλετε, έτσι για την όρεξη, να απολαύσετε ακόμα έναν χορό;»

Έγνεψα καταφατικά κι αναστέναξα καθώς μου έβγαλε το μαντίλι και με άφηνε να απολαύσω την... *αμφίεσή* της. Φορούσε ένα λεπτεπίλεπτο σουτιέν που έδενε με μικρές σατέν τιράντες στους ώμους της. Φαινόταν ότι ολόκληρο ήταν φτιαγμένο από πολύτιμες πέτρες που τις συγκρατούσε στη θέση τους ένα λεπτεπίλεπτο κορμάτι μετάξι. Το κιλοτάκι της ήταν εξίσου λεπτεπίλεπτο και ακόμα πιο εντυπωσιακό. Οι μικροί σατέν φιόγκοι στο πλάι μού υπενθύμιζαν ότι μάλλον δεν θα έπρεπε να το καταστρέψω.

Χαϊδεύοντας με το ένα της δάχτυλο το κορμί της, ψιθύρισε: «Σ' αρέσουν τα καινούρια μου εσώρουχα;»

Κοίταξα τα πολύ μικρά κοσμήματα που στόλιζαν το δέρμα της στραφταλίζοντας σαν καταπράσινα διάφανα διαμάντια. Η Χλόη έμοιαζε με έργο τέχνης. «Ωραία είναι...» μουρμούρισα σκύβοντας μπροστά για να τη φιλήσω ανάμεσα στα βυζιά της. «Για μια ώρα ανάγκης.»

«Θέλεις να μ' αγγίξεις;»

Έγνεψα ξανά καταφατικά, σήκωσα το βλέμμα μου στο πρόσωπό της κι ένιωσα τα μάτια μου να σκοτεινιάζουν όταν την είδα να με κοιτάζει με πόθο και με κάποια ανασφάλεια.

Χαμογέλασε και έγλειψε με ηδυπάθεια τα χείλη της. «Όχι πως ήταν μια δοκιμασία όλο αυτό, όμως...» είπε, με το βλέμμα της καρφωμένο στο στόμα μου, «η αλήθεια είναι ότι ήρθες σ' αυτό το δωμάτιο περιμένοντας ότι κάποια άγνωστη θα σου χόρευε καθισμένη πάνω σου. Έδεσες τα μάτια σου με ένα μαντίλι, και οποιαδήποτε κοπέλα θα μπορούσε να είχε μπει εδώ μέσα και να έχει αγγίξει αυτό που ανήκει μόνο σ' εμένα.» Έγειρε στο πλάι το κεφάλι της και άρχισε να με περιεργάζεται. «Νομίζω ότι ίσως μου αξίζει μια ειδική περιποίηση.»

Ναι, διάολε... «Καμία αντίρρηση.»

«Και σύμφωνα με τους κανόνες...» —έγνεψε προς μια μικρή πινακίδα στον τοίχο που ουσιαστικά υπονοούσε ότι οι άντρες που θα ξεπερνούσαν τα όρια με τις χορεύτριες θα οδηγούνταν με συνοπτικές διαδικασίες στο πυρ το εξώτερον— «ακόμα δεν επιτρέπεται να μ' αγγίξεις ελεύθερα.»

Δεν ήμουν σίγουρος τι ακριβώς εννοούσε με το «ελεύθερα» και παρέμενα κατά κάποιον τρόπο παγιδευμένος από κάτω της, οπότε άφησα απλώς τα χέρια μου να πέσουν ξανά πάνω στα μπούτια της, περιμένοντας συγκεκριμένες οδηγίες. Το κορμί μου ήταν συμπιεσμένο σαν ελατήριο, έτοιμο να ανταποκριθεί σε ό,τι θα μου ζητούσε εκείνη.

Η Χλόη σηκώθηκε, κατευθύνθηκε προς τον τοίχο κι έβαλε ξανά το τραγούδι να παίζει.

Πραγματικά ήμουν ένα πολύ τυχερό κάθαρμα. Το πιο σέξι κορίτσι όλου του κόσμου ήταν δικό μου. Ξερογλείφοντας τα χείλη μου, κάρφωσα το βλέμμα στον σφιχτό και θεσπέσιο κώλο της, ώσπου εκείνη στράφηκε ξανά προς το

μέρος μου και, λικνίζοντας τους γοφούς της με μεθυσμένο νάζι και ακόμα περισσότερη αυτοπεποίθηση, άρχισε να με πλησιάζει.

Η Χλόη ανέβηκε πάνω μου, καβάλα στους μηρούς μου. «Βγάλε μου το κιλοτάκι.»

Έλυσα τους λεπτεπίλεπτους φιόγκους στα μπούτια της, της έβγαλα με αργές κινήσεις το εσώρουχο και το πέταξα στο πλάι.

«Ωραία. Τώρα ακούμπησε την παλάμη σου στο μπούτι σου στραμμένη προς τα πάνω και σήκωσε όσα δάχτυλα θέλεις να με γαμήσουν...», ψιθύρισε.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια. «Ορίστε;»

Εκείνη γέλασε. Δάγκωσε το χείλι της και επανέλαβε πολύ αργά: «Ακούμπησε την παλάμη σου στο μπούτι σου στραμμένη προς τα πάνω και σήκωσε όσα δάχτυλα θέλεις να με γαμήσουν.»

Μα τι μαλακίες ήταν αυτές; Μιλούσε σοβαρά; Με το βλέμμα μου καρφωμένο συνέχεια επάνω της, γλίστρησα το χέρι μου στον μηρό μου και σήκωσα το μεσαίο μου δάχτυλο. «Ορίστε!»

Το κοίταξε και γέλασε παιχνιδιάρικα. «Ωραίο είναι, αλλά μήπως να σήκωνες ακόμα ένα; Ξέρεις, χρειάζομαι κάτι που να μοιάζει περισσότερο στον πούτσο σου.»

«Σοβαρά τώρα, μόνο με *τα δάχτυλά μου* θα σε γαμήσω; Ξέρεις, είναι κι ο πούτσος μου έτοιμος για δράση και μη μου πεις ότι αυτή η προοπτική δεν θα ήταν καλύτερη για όλους τους ενδιαφερόμενους...»

«Θα χόρευε για χάρη σου μια χορεύτρια στο Λας Βέγκας», απάντησε με σηκωμένο το ένα φρύδι. «Πριν από

μόλις πέντε λεπτά το αφεντικό εκεί κάτω έδειχνε εντελώς ασυγκίνητο.»

Αναστέναξα, έκλεισα τα μάτια και σήκωσα τρία δάχτυλα.

«Πολύ γενναιοδωρος είσαι...» ψιθύρισε και φέρνοντας κοντά μου τα μπούτια της έδειχνε έτοιμη να κωλοκαθίσει πάνω στα στητά μου δάχτυλα. «Αν συνεχίσεις έτσι, θα γίνεις σούπερ σύζυγος.»

«Χλο...» βόγκηξα ανοίγοντας τα μάτια μου, κι εκείνη τη στιγμή την είδα να καταπίνει με το μουνί της τα δάχτυλά μου αργά και τελετουργικά. Ήταν ήδη υγρή και σχεδόν ολόγυμνη, μιας και φορούσε μόνο το σουτιέν της. Το βλέμμα μου καρφώθηκε στα απίστευτα μαλακά μπούτια της, ορθάνοιχτα πάνω στο σκούρο ύφασμα του παντελονιού μου.

Τύλιξε τα χέρια της γύρω απ' τον λαιμό μου κι άρχισε να κουνιέται ρυθμικά επάνω μου. Ανεβοκατέβαζε το κορμί της διαγράφοντας μικρούς κύκλους και τρίβοντας την κλειτορίδα της στο κάτω μέρος της παλάμης μου. Ξανά και ξανά και ξανά. Άρχισα να σπρώχνω απαλά από κάτω της, προσπαθώντας να αυξήσω την τριβή. Στον αέρα γύρω μας οσμιζόμουν τη μυρωδιά της και άκουγα όλους τους υπόκωφους, πνιχτούς αναστεναγμούς της. Ανάμεσα στα στήθη της ο ιδρώτας έκανε το δέρμα της να λάμπει. Δεν μπορούσα να βρω λέξεις για να της πω πόσο απολάμβανα να τη βλέπω να χρησιμοποιεί το κορμί μου για να αντλεί ηδονή.

«Με καυλώνεις...» μουρμούρισα από τις αυχομειώσεις της πίεσης που έβαζε στους ώμους μου με τα μπράτσα

της. Η εικόνα της και μόνο βασάνιζε το κορμί μου κι ήμουν σχεδόν σίγουρος ότι θα έχυνα αν χαμήλωνε λίγο ακόμα το κορμί της και έτριβε τα μπούτια της στον πούτσο μου που ασφυκτιούσε μέσα στο παντελόνι μου. «Θα βγω από εδώ μέσα καυλωμένος και θα έχω πάνω μου κολλημένη τη μυρωδιά του μουνιού σου.»

Διαγράφοντας κύκλους με τα κωλομέρια της, ψιθύρισε: «Δεν με νοιάζει.»

Κι όμως είχα παρατηρήσει ότι, στο άκουσμα της φωνής μου, οι ρώγες της σκλήρυναν τεντώνοντας το σουτιέν της. Ήξερε πόσο με είχε καυλώσει. Την ένοιαζε, και *πολύ* μάλιστα.

Η Χλόη αναστέναξε όταν δίπλωσα τα δάχτυλά μου κι έφερα το άλλο χέρι μου στη μέση της για να καθοδηγήσω τις κινήσεις της. Άγγιξα με τον αντίχειρά μου την κλειτορίδα της. Την έβλεπα κι ένιωθα να χάνομαι. Γύρω απ' τα δάχτυλά μου, το κορμί της λικνιζόταν γεμάτο ένταση από την προσμονή. Ακόμα και μέσα σ' ένα άγνωστο δωμάτιο όπου ένας-Θεός-ήξερε-τι συνέβαινε γύρω μας, μπορούσα να την κάνω να χύσει μέσα σε λίγα λεπτά. Η γυναίκα αυτή ήταν ένα κουβάρι αντιφάσεων: πρόθυμη και καυλιάρη, θερμή και επιφυλακτική. «Με *τρελαίνεις*, Χλο...»

«Το νιώθεις ότι όπου να 'ναι θα χύσω;» Το βλέμμα της ήταν συνέχεια καρφωμένο στο δικό μου και ανέβασα το χέρι μου για να ψηλαφήσω με τα δάχτυλά μου τα πλευρά της.

«Ναι...» ψιθύρισα.

«Σε ανάβει ακόμη αυτό; Να βλέπεις πόσο γρήγορα έχεις αυτή την επίδραση πάνω μου;»

Έγνεψα καταφατικά και το χέρι μου γλίστρησε ακόμα πιο ψηλά, στον ώμο της, στον λαιμό της. Έσφιξα τα δάχτυλά μου, λαχταρώντας να νιώσω τον φρενιασμένο σφυγμό της τη στιγμή του οργασμού της. «Με τρελαίνει η σκέψη ότι με κανέναν άλλον το μουνί σου δεν μπορεί να γίνει τόσο υγρό.»

Τα καστανά της μάτια σκοτεινίασαν και βάρυναν απ' την ερωτική ένταση. «Θέλω να με ποθείς κάθε δευτερόλεπτο...» ψιθύρισε με κομμένη την ανάσα. «Είσαι ο μόνος άντρας στον οποίο θέλω να ανήκω.»

Η λέξη αυτή –*ανήκω*– άναψε μια σπίθα στο στήθος μου, έναν αχαλίνωτο πόθο που δεν μπορούσα πια να συγκρατήσω. Τα χείλη της ήταν τόσο κοντά στα δικά μου και η γεύση κανέλας στην ανάσα της, το άγνωστο άρωμα... η ιδέα ότι είχε φτάσει τόσο μακριά για να με ξεγελάσει φούντωσε τη φλόγα μέσα μου κι έγειρα με όλη μου την ορμή μπροστά, χάνοντας το μυαλό μου. Το φιλί μου ήταν σκληρό και εκδικητικό –έλιωνα από τη λαχτάρα να τη νιώσω και να τη γευτώ.

Εκείνη απομακρύνθηκε λίγο και μου ψιθύρισε ξέπνοα: «Θέλεις να μ' ακούσεις;»

«Θέλω να σ' ακούσει όλο το κλαμπ.»

Μου χούφτωσε τα μαλλιά πίσω απ' τον λαιμό μου και οι μηροί της άρχισαν να πάλλονται, παγιδεύοντας μέσα της τα δάχτυλά μου καθώς κουνιόταν ξέφρενα πάνω στο χέρι μου.

«Ω Θεέ μου...» Δαγκώνοντας το κάτω χέιλι της, τέντωσε σαν τόξο την πλάτη της κι εγώ βύθισα το κεφάλι μου στον λαιμό της, για να νιώσω τον φρενιασμένο σφυγμό της.

Τα χείλη μου ψηλάφισαν την παλλόμενη φλέβα στον λαιμό της κι ένιωσα και τον παραμικρό αναστεναγμό της καθώς, λαχανιασμένη, έσφιγγε το κορμί της πάνω μου και γύρω μου τη στιγμή που έχυνε. Με μια βραχνή κραυγή πρόφερε το όνομά μου και η φωνή της έστειλε μια δόνηση στη γλώσσα μου που είχε χωθεί βαθιά στο στόμα της.

Η Χλόη σταμάτησε να κουνιέται, το κορμί της έγειρε πάνω στο δικό μου. Χορτασμένη και παραδομένη, έφερε και τα δύο χέρια της στον λαιμό μου. Με τους αντίχειρες πίεσε απαλά τα σημεία όπου παλλόταν ο σφυγμός μου κι έσκυψε μπροστά για να ρουφήξει το κάτω χέιλι μου με το στόμα της και ύστερα να το δαγκώσει πεταχτά, άγρια. Άθελά μου αναστέναξα έκπληκτος. Η σκέψη και μόνο ότι για μια στιγμή ένιωσα πως εκείνη η δαγκωνιά παραλίγο να με κάνει να χύσω μέσα στο παντελόνι μου με έκανε να νιώθω παράξενα.

«Ήταν...» είπε εκείνη βρίσκοντας ξανά την ανάσα της και γέρνοντας ελαφρά προς τα πίσω. «Ήταν *απίστευτο*.»

Απομάκρυνε προσεκτικά το κορμί της από το χέρι μου και σηκώθηκε όρθια. Τα πόδια της έτρεμαν. Έσκυψα μπροστά για να φιλήσω την ιδρωμένη επιδερμίδα ανάμεσα στα στήθη της και τράβηξα το χέρι της πάνω στο κεφάλι του πούτσου μου που διαγραφόταν κάτω απ' το παντελόνι μου. «Χλο, είσαι τόσο όμορφη όταν χύνεις, γαμώτο. Νιώσε πόσο με έχεις καυλώσει.»

Έσφιξε το χέρι της κι άρχισε να μου τον παίζει με αργές κινήσεις.

Έκλεισα τα μάτια και την παρακάλεσα: «Σε θέλω γονατιστή τώρα. Πάρ' το καυλί μου στο στόμα σου.»

Όμως εκείνη απομάκρυνε το χέρι της και πήγε να πάρει απ' τη γωνία το κιλοτάκι της. Φρίκαρα.

«Μα τι κάνεις;» είπα με βραχνή φωνή.

Έδωσε τις λεπτεπίλεπτες σατέν κορδέλες στα λαγόνια της, πήρε μια ρόμπα που ήταν κρεμασμένη στον τοίχο, την έριξε πάνω της και χαμογελώντας μου είπε: «Όλα καλά;»

Την κοίταξα απορημένος λέγοντάς της: «Καλά, είσαι σοβαρή;»

Με πλησίασε ξανά, έφερε το αριστερό μου χέρι στο στόμα της, γλίστρησε ανάμεσα στα δόντια της το δάχτυλο όπου σύντομα θα φορούσα τη βέρα μου και μετά το έσπρωξε ακόμα πιο βαθιά, γλείφοντάς το με την απαλή της γλώσσα. Ύστερα το ελευθέρωσε και κλείνοντάς μου το μάτι ψιθύρισε: «Είμαι σοβαρή.»

Τα χέρια μου έτρεμαν από την ένταση, ο πούτσος μου παλλόταν αντανakλαστικά στη φευγαλέα αίσθηση των χειλιών της γύρω απ' το δάχτυλό μου. «Ε, λοιπόν, όχι! Δεν είναι όλα καλά, Χλόη. Καθόλου καλά μάλιστα.»

«Εγώ πάντως είμαι πολύ καλά», είπε εκείνη χαμογελώντας γλυκά. «Αισθάνομαι τέλεια. Ελπίζω ν' απολαύσεις και το υπόλοιπο πάρτι σου.»

Έγειρα προς τον τοίχο και την παρακολούθησα να σφίγγει τη ρόμπα γύρω απ' τη μέση της. Ένιωθα το δέρμα μου καυτό, μουδιασμένο, να καίγεται απ' τον πυρετό. Εκείνη, όση ώρα ντυνόταν, με παρακολουθούσε, απολαμβάνοντας την ένταση του πόθου μου.

Κατέβαλα γενναίες προσπάθειες για να τον κρύψω και αποφάσισα να προσποιηθώ ότι ήμουν μια χαρά. Αν έβαζα τις φωνές, το μόνο που θα κατάφερνα θα ήταν να αυξήσω

την αυταρέσκειά της. Η ψυχρή αποστασιοποίηση πάντα πετύχαινε καλύτερα με τη Χλόη όταν ήθελε να παίξει με την καύλα μου. Όταν όμως μαλάκωσε η έκφραση του προσώπου μου, εκείνη γέλασε λιγάκι, χωρίς να δείξει την παραμικρή έκπληξη.

«Τι θα κάνεις μετά;» τη ρώτησα. Για κάποιον περίεργο λόγο, δεν είχα αναρωτηθεί έως τότε τι σκόπευε να κάνει. Θα έπαιρνε την επόμενη πτήση της επιστροφής;

Εκείνη σήκωσε τους ώμους και ψιθύρισε: «Δεν ξέρω. Θα πάω για φαγητό. Ίσως παρακολουθήσω κανένα σόου.»

«Μισό λεπτό. Δεν είσαι μόνη σου εδώ;»

Με κοίταξε με τα χείλη της πειστωμένα και σήκωσε τους ώμους.

«Μα τι μαλακίες είναι αυτές, Χλόη; Θα μου πεις τουλάχιστον σε *ποιο* ξενοδοχείο μένεις;»

Με κοίταξε απ' την κορφή ως τα νύχια, αφήνοντας το βλέμμα της να καθυστερήσει λίγο περισσότερο στο φουσκωμένο παντελόνι μου. «Σ' ένα ξενοδοχείο.» Ίσιωσε το κορμί της, σήκωσε το φρύδι της και είπε ναζιάρικα: «Α! Σας εύχομαι να περάσετε υπέροχα την Ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου, κύριε Ράιαν...»

Αυτά ήταν τα τελευταία της λόγια πριν βγει απ' το δωμάτιο και αρχίσει να απομακρύνεται στον διάδρομο.

**ΕΝΑ ΟΜΟΡΦΟ ΚΑΘΑΡΜΑ ΣΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΕΡΓΕΝΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ ΤΟΥ.
ΜΙΑ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΝΥΦΗ ΑΠΡΟΣΚΛΗΤΗ ΣΤΟ ΜΠΑΤΣΕΛΟΡ ΠΑΡΤΙ ΤΟΥ.
ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΞΕΧΑΣΤΗ ΝΥΧΤΑ ΣΤΙΣ ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΓΩΝΙΕΣ
ΤΟΥ ΛΑΜΠΕΡΟΥ ΛΑΣ ΒΕΓΚΑΣ.**

Οι φίλοι του Μπένετ τον ξεκολλάνε επιτέλους από την αγκαλιά της Χλόης για ένα Σαββατοκύριακο ακολασίας στο Λας Βέγκας, αλλά από την πρώτη τους κιάλας στάση τα πράγματα δεν εξελίσσονται όπως ακριβώς τα είχαν σχεδιάσει. Ο Μπένετ και ο Μαξ προσπαθούν να εκμεταλλευτούν και την παραμικρή ευκαιρία για να ξεγλιστρήσουν και να συναντηθούν στα κρυφά με τις γυναίκες που αγαπούν –και το Σαββατοκύριακο της αντροπαρέας εκτροχιάζεται εντελώς. Όταν ο ορκισμένος εργένης Γουίλ Σάμερ αντιλαμβάνεται τι πραγματικά συμβαίνει, οι δυο φίλοι συνειδητοποιούν, έστω και απρόθυμα, ότι είναι προτιμότερο να τον έχουν με το μέρος τους αν θέλουν να κερδίσουν λίγες ακόμα ευκαιρίες να αποδράσουν για περισσότερες σέξι συναντήσεις στο Λας Βέγκας.

Η Χλόη Μιλς και ο Μπένετ Ράιαν από το *Όμορφο Κάθαρμο* επιστρέφουν για ένα τελευταίο καυτό και συγκλονιστικό διήμερο πριν ανέβουν τα σκαλιά της εκκλησίας! Το κακό είναι ότι... αυτά που θα συμβούν στο Λας Βέγκας είναι πιθανό να τους κάνουν να μη θέλουν να φύγουν ποτέ από εκεί...

Η σειρά best-seller που έκανε παγκόσμια αίσθηση

www.kestos.gr

Κεστός: ένα από τα σημαντικότερα σύμβολα της Αφροδίτης, το μυθικό πανί το οποίο, σύμφωνα με τον Όμηρο, δίνει ερωτική δύναμη σε όποιον το έχει.

Κι έλυσε από τα στήθια της τον πλουμισμένο τον κεστό,
που είχε μέσα του όλων των ειδών τα μάγια.

—Όμηρου *Ιλιάδα*, 14214-5

ISBN 978-618-515-800-2

9 786185 158002